

Borgbjerg: En klog Mand har en Gang foreskrevet for Politikere og andre, der vil opnaa noget, den Regel — det ærede Medlem ved jo, hvordan den lyder paa Latin, — at man skal være mild i Formen, men stærk i Sagen, og det er vist en ganske klog Leve-regel. Det forekommer mig, at det ærede Medlem fra Odder (Hegelund-Lange) har vendt Sætningen om — og det kan maaske ogsaa under visse Forhold være ganske oportunt. Naar jeg nu har hørt det ærede Medlem fra Odder tale, først om de kronisk syge, dernæst om Invaliderente og nu om Aldersrente, forekommer det mig, at han næsten ligesom har bestræbt sig for at være saa skarp og barsk og afvisendesom muligt i Formen, men naar man søgte ind bag al denne barske Tale, bag disse strenge Miner, saa fandt man alligevel et ganske varmt og medfølelsefuldt Hjerte og et ganske medgørligt Sind, som kunde gaa med til adskilligt af det, der var foreslaaet, og har man lyttet til den Tone, det ærede Medlem har anslaaet, forekommer det mig, at det ikke er gaaet som i Æventyret, hvor Hundens Øjne stadig voksede, Trip, Trap, Træsko, indtil den blev til et helt Uhyre; nej jeg har snarere lagt Mærke til en nedadgaaende Linie: barsk, mindre barsk, og i Dag allermindst barsk, og dette glæder mig.

Jeg forstaaer naturligvis godt Grunden til, at det ærede Medlem fra Odder nu for en Gangs Skyld har vendt det gamle Ord om til: stærk i Formen, men mild og medgørlig i Sagen, for der er jo noget, der skal dækkes, noget, man skal bort fra. Man har egentlig gaaet paa Æventyr i 20 Aar og skal nu tilbage til den gamle solide Vej. Man har været inde paa Tvangstanken: Folkforsikring og skal nu bort derfra — og det er klogt og godt. Selve Ordførerskiftet er jo betegnende. Det er i Dag ikke den samme Mand, der taler her som Partiet Venstres Ordfører, som det var for 2 Aar siden; og allerede i dette Ordførerskifte ligger der et Skifte i selve Sagen. Og det kan kun glæde mig. Den Tale, det ærede Medlem holdt her i Dag, var jo en Begravelsestale og derfor ogsaa udstyret med det, som gerne hører til i en saadan Tale, og som ikke altid just fuldt ud passer til Virkeligheden. Det var en Begravelsestale over 20 Aars Forsøg paa at komme bort fra den Linie, der ellers har været den gældende i dansk Sociallovgivning paa dette Punkt. Det er vel en Snes Aar siden, at det ærede 9de Medlem for Odense Amt — tidligere Medlem fra Verminge, tidligere Medlem fra Nørresundby (Jensen-Sønderup) — første Gang rejste Spørgsmaalet om en Folkforsikring, en Tvangs-

forsikring. Det var ved et jysk Landbo-delegeretmøde; maaske har han allerede gjort det før, men jeg erindrer det i hvert Fald fra den Gang. Senere har han kæmpet med beundringsværdig Energi for denne Tanke, en Energi, som jeg hellere havde set anvendt med andre Formaal for Øje, fordi det nu viser sig, at al denne Energi har været forgæves — heldigvis. Det var et Blindspor, i hvert Fald her i Danmark, at komme ind paa, og nu er det altsaa ogsaa officielt forladt fra Venstres Side. Man vender nu tilbage til de Berg-Hørupske Tanker, og det glæder mig i høj Grad. Den Vej havde vi fra socialdemokratisk Side ligesom fra det radikale Venstres Side fra første Færd ønsket, man var gaaet.

Det ærede Medlem fra Odder kom lidt ind paa Forhandlingerne den Gang. Ogsaa jeg har meget nøje studeret de Forhold, hvorunder Alderdomsunderstøttelsesloven blev til, men jeg kan naturligvis ikke ganske nøjagtigt kontrollere ethvert Citat. Jeg husker mange Ord af Hørup fra den Tid, blandt andet det berømte Ord, at ethvert Lovforslag, der skulde due noget i vor Tid, maatte være socialistisk, hvorved han jo tænkte paa, at det sociale maatte være det afgørende — det var altsaa det, han lagde til Grund for sine Betragtninger om Alderdomsunderstøttelsesloven. At han ogsaa lagde Vægt paa Pengespørgsmaalet, saaledes som det ærede Medlem nu fremdrog, ja, det ved vi — det var en ganske naturlig Ting, og det vil det fremdeles være —, men den Sammenhæng, hvori Hørup brugte de Ord, som det ærede Medlem anførte, var dog en noget anden, end det umiddelbart fremgik af det ærede Medlems Udtalelser. Sagen forholdt sig den Gang saaledes, at der laa betydelige Skattelovforslag paa Rigsdagens Bord, og at man fra det radikale Venstres Side ligesom fra socialdemokratisk Side fandt, at det var en uheldig Anvendelse, der foresloges af disse nye Skatter. Man kritiserede hele Øl- og Sukkerskatteloven, og saa sagde man fra Bergs og Hørups Side: Da nu disse betydelige Midler ligger paa Rigsdagens Bord, ønsker vi dem anvendt i Overensstemmelse med Venstres store Program fra 1889. Naar man overhovedet skulde gribe til saadanne nye Skatter som Skatter paa Øl og Brændevin, ønskede man dem anvendt til Alderdomsfor-sørgelse. Saaledes var den historiske Sammenhæng. Det var ikke saaledes, at Hørup kom med et Forslag om Alderdomsunderstøttelse og straks sagde, det vil koste saa og saa mange Penge; det er et meget stort